

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

The native language is quite adequate to our needs unless we wish to travel whether in space or in thought, beyond the frontier of speech community in which it is not current. Then, we feel its limitation sharply, and find ourselves in need of another vernacular.¹

การรู้ภาษาแม่เพียงภาษาเดียวไม่เพียงพอสำหรับการดำรงชีวิตอยู่ในโลกที่ก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว ภาษาอังกฤษจึงได้เข้ามามีบทบาทในการศึกษาไทยตั้งแต่รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวจนถึงปัจจุบัน และเมื่อความจำเป็นที่จะต้องติดต่อกับชาวต่างประเทศมีมากขึ้น ภาษาอังกฤษก็ยิ่งมีความสำคัญขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งนี้เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง เป็นภาษาที่คนต่างชาติต่างภาษาใช้สื่อสารกันระหว่างประเทศเกือบจะทั่วโลก²

กล่าวได้ว่าปัญหาที่สำคัญประการหนึ่ง ซึ่งประเทศไทยกำลังประสบอยู่ก็คือ ความพยายามที่จะก้าวหน้าให้ทันวิทยาการและเทคโนโลยีของประเทศทางโลกตะวันตก ซึ่งมีวิทยาการทั้งหลายก้าวรุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว เอกสารต่าง ๆ เกี่ยวกับการค้นคว้าที่ผลิตออกมามาก ล้วนแต่เป็นภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษ แม้ปัจจุบันได้มีผู้นำเอกสาร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹Nelson Brooks, Language and Language Learning, (Harcourt: Brace & World, Inc. 1960), p. 7.

²กานดา ณ ถลาง "ความมุ่งหมายในการเรียนภาษาอังกฤษ" วารสารวิสามัญศึกษา (16 - 22 พฤษภาคม 2510), 17.

...เวลานั้นมาแปลเป็นภาษาไทย แต่ก็น้อยมากและอยู่ในวงจำกัดไม่เพียงพอกับความต้องการ
ของนักเรียน นักศึกษาที่ต้องการค้นคว้าหาความรู้ในเรื่องที่ตนสนใจ ดังนั้นนักเรียนและ
นักศึกษาจึงจำเป็นต้องเรียนรู้อังกฤษเพื่อเป็นสื่อที่จะนำคนไปสู่วิทยาการของโลกตะวันตก
ที่ก้าวรุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว ฉะนั้นสำหรับผู้เรียนในทุกสาขาวิชาต่างก็ต้องยอมรับว่า

"Foreign Languages are a Cultural and Professional Tool"³

แม้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทในการศึกษาของไทยเป็นเวลายาวนานแล้วก็ตาม แต่สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้เกิดบรรลุถึงจุดประสงค์ที่วางไว้ยังเป็นปัญหาอยู่ เพราะเท่าที่ผ่านมาการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนจะเป็นการสูญเปล่าทั้งด้านเวลาและเศรษฐกิจ เพราะผลที่ได้ไม่สมกับเวลาที่นักเรียนสูญเสียไป ไม่ว่าจะนำวิธีการสอนแบบใดมาใช้ ฉะนั้นสภาพการเรียนการสอนจึงอยู่ในสภาพของการนำเอาขบวนการและวิธีการสอนตามแนวทางวิทยาการที่โลกตะวันตกคิดค้นขึ้นเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศมาใช้ แม้แต่ในประเทศตะวันตกก็ยังมีได้ยุดิการคิดค้นวิธีการสอนภาษาต่างประเทศ เพราะต่างก็มีความเห็นว่าวิธีการสอนภาษาต่างประเทศที่คิดค้นมาปฏิบัติกันนั้นยังไม่ให้ผลดีกว่าเดิม

เอกเวค เอ็ม แอนโธนี (Edward M. Anthony) และ วิลเลียม อี นอร์ริส (William E. Norris)⁴ กล่าวว่า

Language teaching methods come and go, ebb and flow. Some achieve wide popularity, then decline. Why the swing from oral learning to rule learning, back to rule learning, and yet again to rules? If a method is successful, why doesn't it remain in wide favor?

³William R. Parker, "Why A Foreign Language Requirement," Foreign Language Teaching: An Anthology, ed. Joseph Michel (New York: The Macmillan Company, 1967), 42.

⁴Edward M. Anthony and William E. Norris, Method in Language Teaching: ERIC, Focus Report on the Teaching of Foreign Languages (New York: MLA/ACTEL Material Center, 1969), p. 1.

ไม่ว่าจะนำวิธีการสอนใดมาใช้ เมื่อประเมินผลก็จะพบทั้งข้อดีและข้อบกพร่องที่เป็นแรงจูงใจให้นักการศึกษาพยายามศึกษาและคิดค้นวิธีใหม่ ๆ เพื่อจะขจัดข้อบกพร่องให้หมดไป นอกจากนี้ความก้าวหน้าทางวิทยาการและเทคโนโลยีก็ทำให้เกิดเทคนิคใหม่ ๆ ซึ่งนำไปปรับปรุงใจในวิธีการสอนได้ อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาวิธีการสอนที่ใช้อยู่ในปัจจุบันแล้วก็จะพบว่า วิธีการสอนซึ่งถือว่าเป็นของใหม่ นั่นที่จริงก็เป็นวิธีที่เคยทดลองใช้หรือใช้มาแล้วในอดีต และหลาย ๆ เทคนิคที่ใช้อยู่ก็เป็นเทคนิคเดิมที่ถูกค้นพบกันมานานแล้ว นำมาใช้ซ้ำแล้วซ้ำอีก แต่กระนั้นก็ยังไม่มีวิธีใดที่นับว่าดีเลิศและเป็นที่ยอมรับกันอย่างจริงจัง

ปัจจุบันวิธีการสอนภาษาต่างประเทศที่เป็นที่นิยมกันมากทั้งในต่างประเทศและในประเทศไทยก็คือ วิธีการสอนแบบฟัง-พูด (Audio-Lingual Approach) Anthony และ Norris⁵ กล่าวว่า

An examination of current journal articles, a look at the introduction to new textbooks (and even revisions of old ones) will confirm this - the currently accepted method is audio-lingual. Nearly all of us use it, or claim to use it.

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าวิธีการสอนแบบฟัง-พูดนี้จะได้รับความนิยมมาเป็นระยะเวลา นานก็ตาม แต่ก็มีได้หมายความว่าวิธีการนี้จะได้ผลดีเลิศกว่าวิธีการอื่น ๆ ที่เคยใช้กันมา เพราะจากเอกสารการวิจัยทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศสรุปผลออกมาในทงนองคล้ายคลึงกันคือ วิธีการสอนนี้มิได้ให้ผลแตกต่างไปจากวิธีการดั้งเดิมและยังปรากฏข้อบกพร่องที่ต้องแก้ไขอีกหลายประการ

⁵ Ibid., p. 4.

ในปี ค.ศ. 1960-1962 จี เชเรอร์⁶ (G. Sherer) และเพื่อนที่มหาวิทยาลัยโคโลราโด ได้ทำการทดลองเพื่อศึกษาเปรียบเทียบระหว่างวิธีการสอนแบบฟังและพูด (Audio-Lingual Method) กับวิธีการสอนแบบดั้งเดิมที่เคยใช้กัน และวิธีการปนกันหลาย ๆ อย่าง แบบใดจะใช้สอนภาษากลางประเทศใดดีกว่ากัน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองนี้คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยโคโลราโดที่กำลังเริ่มเรียนภาษาเยอรมันในภาคฤดูใบไม้ร่วงในปี 1960 ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 2 ปี ผู้วิจัยแบ่งนักศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองมีจำนวนนักศึกษาประมาณ 150 คน และในกลุ่มควบคุมมีนักศึกษาประมาณ 130 คน

การเรียนการสอนในแต่ละกลุ่มดำเนินการดังนี้คือ

กลุ่มทดลอง สอนด้วยวิธีฟังพูด โดยมีการฝึกในห้องปฏิบัติการทางภาษาคำเนิมนการสอนตามหลักการสอนซึ่งประกอบด้วยกรให้ เรียนบทสนทนาและมีการฝึกอบบกระสวนต่าง ๆ (Dialogue Learning and Pattern Drills) นักศึกษาไม่มีโอกาสได้เขียนหรือเห็นตัวหนังสือในรูปภาษาเยอรมัน เลยจนกระทั่งสัปดาห์ที่ 13 ของการเรียนการสอน

กลุ่มควบคุม ใช้วิธีการสอนแบบดั้งเดิมและหลาย ๆ วิธีการปนกันตั้งแต่เริ่มต้นการสอนการเรียน โดยนักศึกษาจะได้ฝึกทักษะทั้งสี่ของภาษา ไปพร้อม ๆ กัน แต่เน้นการวิเคราะห์ตามหลักไวยากรณ์

เมื่อจบภาคเรียนหนึ่ง ๆ ผู้วิจัยก็ทำการวัดผลนักศึกษาทั้งสองกลุ่ม โดยให้ทำข้อทดสอบวัดสัมฤทธิ์ผลเหมือนกัน แต่ในปีที่สองของการทดลอง ผู้วิจัยต้องเอานักศึกษาทั้งสองกลุ่มมารวมกัน ทั้งนี้เนื่องจากมีปัญหาในด้านการลงทะเบียนวิชาเรียนจึงจัดแยกกลุ่ม

⁶George Sherer and Michael Wertheimer, "A Psycholinguistic Experiment in Foreign-Language Teaching," 1964, Cited in Wilge Rivers, Teaching Foreign Language Skills, (Chicago : The University of Chicago Press, 1968), pp. 52-54.

ไม่ได้ การดำเนินการสอนในช่วงนี้ก็ใช้วิธีฟัง-พูด แต่คงให้เรียนบททวนไวยากรณ์ ซึ่งปรากฏว่านักศึกษากลุ่มควบคุมได้รับการเตรียมใจในเรื่องนี้ดีกว่า

ผลของการทดลองอาจจะสรุปได้ดังนี้ คือ

ในด้านการเข้าใจในการฟัง นักศึกษากลุ่มทดลองมีความสามารถสูงกว่ากลุ่มควบคุมในปลายปีแรก แต่เมื่อสิ้นปีที่สองความแตกต่างนี้ก็หมดไป

ในด้านการพูด นักศึกษากลุ่มทดลองยังคงความสามารถสูงกว่ากลุ่มควบคุมตลอดระยะเวลาของการทดลอง

ในด้านการอ่าน กลุ่มควบคุมมีความสามารถสูงกว่าในปลายปีแรก แต่ความแตกต่างในค่านี้อันนี้ก็หมดไปเมื่อสิ้นปีที่สอง

ในด้านการเขียน กลุ่มควบคุมยังคงความสามารถสูงกว่ากลุ่มทดลองตลอดระยะเวลาของการทดลอง

ในด้านการแปลภาษาเยอรมันเป็นภาษาอังกฤษ กลุ่มควบคุมมีความสามารถสูงกว่ากลุ่มทดลองตลอดระยะเวลาของการทดลอง

ในด้านการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาเยอรมัน กลุ่มควบคุมมีความสามารถสูงกว่ากลุ่มทดลองในปลายปีแรก แต่เมื่อสิ้นปีที่สองความแตกต่างนั้นก็หมดไป

ในด้านความเข้าใจการฟังภาษาอังกฤษนั้น ไม่ปรากฏว่าทั้งสองกลุ่มได้พัฒนาทักษะนี้ขึ้นแต่อย่างใด แต่กลุ่มทดลองแสดงความสามารถในด้านการผสมผสานเชื่อมโยงความหมายของประโยคและการคิด เป็นภาษาเยอรมันสูงกว่าอีกกลุ่มหนึ่งตลอดระยะเวลาของการทดลอง และยังมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นของเยอรมันและการพูดภาษาเยอรมันอีกด้วย

ปรากฏว่าทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในการใช้หลักไวยากรณ์และมีความรู้เรื่องศัพท์เท่ากัน แต่กลุ่มทดลองมีความสามารถในการนำศัพท์ไปใช้อย่างจริง ๆ ใกล้เคียงกว่ากลุ่มควบคุมเล็กน้อย

ผลของการทดสอบแสดงให้เห็นว่าทั้งสองกลุ่มมีความสามารถโดยทั่วไปเกี่ยวกับภาษาเยอรมันไม่แตกต่างกันเลย

ในปี ค.ศ. 1968-1969 ฟรานซิส เซง นยู⁷ (Frances Cheng-Chung Nyeu) ได้ศึกษาความก้าวหน้าของการสอนภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนแบบเดิม Traditional Method และการสอนแบบฟัง-พูด (Audio-Lingual Method) จะมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันหรือไม่ ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองกับนักเรียนเกรด 12 ในไต้หวัน โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ใช้วิธีสอนในแต่ละกลุ่มต่างกัน เมื่อจบมีการศึกษา ผู้วิจัยได้วัดผลในด้าน การฟัง ความเข้าใจ คำศัพท์ ไวยากรณ์ และการใช้ภาษากายแบบทดสอบ 4 ประเภท คือ Michigan Test of English Language Proficiency, the Test of Aural Comprehension, The Examination in Structure และแบบทดสอบแบบรวมอีก 3 ชุด

ผลของการวิจัยพบว่า เด็กกลุ่มซึ่งได้รับการสอนแบบ ฟัง-พูด ทำคะแนนได้สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อทดสอบด้วย Michigan Test of English Language Proficiency, The Test of Aural Comprehension และแบบทดสอบแบบรวม แต่สำหรับแบบทดสอบทางไวยากรณ์ (The Examination in Structure) ปรากฏว่า เด็กทั้งสองกลุ่มทำคะแนนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แม้ว่าคะแนนดิบของกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบฟัง-พูด จะสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบเดิม

ส่วนในประเทศไทย ในปี พ.ศ. 2506 ประจวบ ปัญญ⁸ ได้ทำการวิจัยเรื่อง

⁷ Frances Cheng - Chung Nyeu, "Differences in the English 1 Language Achievement of Twelfth - Grade Boys in Taiwan Instructed By The Traditional and the Audio - Lingual Methods," Dissertation Abstracts International, 31 (September, 1970), 936 A.

⁸ ประจวบ ปัญญ "การวัดผลการสอน" Articles โดยวิธี Aural - Oral Approach ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2506).

"การวัดผลการสอน Articles โดยวิธี Aural-Oral Approach ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6" โดยใช้ทดลองสอนกับนักเรียนจำนวน 525 คน ภายหลังจากการสอนผู้วิจัยได้ทดสอบความสามารถในการใช้ Articles ด้วยแบบทดสอบที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ผลของการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนมีความสามารถในการใช้ Articles ดีขึ้นภายหลังจากการสอน

และในปี 2512 จูรีย์ จิระกุล⁹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การทดลองเปรียบเทียบวิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบวิธีแปล (Translation Method) กับแบบวิธีของภาษาศาสตร์ (Linguistic Method) ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง ได้รับการสอนโดยวิธีแปล และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนโดยวิธีของภาษาศาสตร์ ผลของการวิจัยสรุปได้ว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีสัมฤทธิ์ผลทางภาษาอังกฤษโดยทั่วไปไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนแต่ละกลุ่มจะมีความสามารถในการรับภาระงานที่ถ่วงกว่าอีกกลุ่มหนึ่ง

จากผลของการศึกษาและวิจัยที่กล่าวมาแล้ว แม้ว่าวิธีการสอนแบบฟัง-พูด ใหม่นี้ดีกว่าการสอนแบบเดิมก็ตาม แต่ก็ปรากฏว่าในบางครั้งวิธีการสอนแบบฟัง-พูด นี้ได้ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถสูงกว่าวิธีการสอนแบบเดิมในทุก ๆ ด้าน ในบางทักษะการใช้วิธีการสอนแบบเดิมจะช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถสูงกว่าวิธีการสอนดังกล่าว นี่ก็เป็นข้อยืนยันแล้วว่า วิธีการสอนแบบฟัง-พูด ไม่ได้ให้ผลดีกว่าวิธีการสอนอื่น ๆ มากมายนัก แสดงให้เห็นว่ามีทั้งข้อดีและข้อบกพร่องอยู่ และเหมาะจะใช้กับบางสถานการณ์เท่านั้น เรย์ เอช เมอร์สัน¹⁰ (Ray H. Burson) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนแบบฟัง-พูด ว่า วิธีการสอน

⁹จูรีย์ จิระกุล "การทดลองเปรียบเทียบวิธีสอนภาษาแบบวิธีแปล (Translation Method) กับแบบวิธีของภาษาศาสตร์ (Linguistic Method) ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2512).

¹⁰Ray H. Burson, "Is the Audio-Lingual Method Always Valid?" English Teaching Forum (September - October, 1970), 24-25.

แบบนี้จะใช้ได้ดีมากกับนักเรียนต่างชาติที่เรียนภาษาอังกฤษ เพราะอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ใช้ภาษาอังกฤษทั้งสิ้น ครูผู้สอนก็เป็นเจ้าของภาษา และชั้นเรียนก็เล็ก

วิลกา เอ็ม ริฟเวอร์ส¹¹ (Wilga M. Rivers) ได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับวิธีการสอนแบบฟัง-พูด วัจนนี้ วิธีการสอนแบบฟัง-พูด มีส่วนก็คือ ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจและพูดภาษาต่างประเทศได้ตั้งแต่ในระยะแรกที่เริ่มเรียน ในขณะที่เด็กนั้นก็มิได้ทิ้งทักษะทางด้านกรอานและการเขียน แต่ได้รับการสร้างสมไปที่ละน้อยในระหว่างที่เรียน ลักษณะโครงสร้างของภาษา นอกจากนี้วิธีการสอนแบบฟัง-พูด ยังจะช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกเพลิดเพลินเกิดมีแรงจูงใจที่จะเรียนภาษาต่างประเทศมาก เพราะเห็นว่าเป็นการเรียนภาษาที่แท้จริง นำเอาไปใช้ได้ นอกจากนี้ผู้เรียนยังมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนตลอดเวลากว

ส่วนข้อบกพร่องของวิธีการสอนแบบ ฟัง-พูดนั้นมีดังนี้

1. วิธีการสอนแบบนี้ทำให้ผู้เรียนภาษาแบบนกแกวนกขุนทอง คือ สามารถพูดหรือโต้ตอบได้ก็ เมื่อต้องตอบคำถามหรือพูดประโยคที่เคยได้ฝึกมาก่อน แต่จะไม่สามารถนำสิ่งที่เคยได้เรียนรู้ไปแล้วนั้นไปใช้ในเนื้อความ (Context) อื่นนอกเหนือจากที่เคยเรียนไปแล้ว
2. วิธีสอนแบบนี้เน้นในเรื่องการฝึกมาก ๆ จึงทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายและไม่ชอบ ไม่สนใจบทเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อครูผู้สอนมุ่งให้นักเรียนฝึกโดยไม่คำนึงถึงปฏิกิริยาของผู้เรียน
3. วิธีการสอนแบบฟัง-พูด ฝึกผู้เรียนให้หาโครงสร้างหนึ่ง ๆ มาสร้างเป็นกระส่วนต่าง ๆ โดยใช้วิธีการเทียบแทน (A Process of Analog) โดยมีคำอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจชัดเจนว่าโครงสร้างนั้น ๆ จะนำเอาไปใช้ในรูปกระส่วนแบบใดบ้าง

¹¹Wilga M. Rivers, Teaching Foreign Language Skills, (Chicago: The University of Chicago Press, 1968), pp. 44 - 50.

หรืออย่างใด จะให้ผู้เรียนจึงไม่สามารถจะนำเอาโครงสร้างเหล่านั้นไปใช้ได้ นอกเหนือจากกรณีส่วนที่พบเห็นในการฝึกแบบเทียบเท่านั้นแล้ว

4. วิธีการสอนนี้มุ่งให้ผู้เรียนฝึกฟัง-พูดแบบประโยคต่าง ๆ ตั้งแต่เริ่มต้นการ-เรียนการสอนโดยไม่ให้เห็นหนังสือเลย ผู้เรียนจะโคเห็นตัวหนังสือก็ต่อเมื่อได้รับการฝึกฟัง-พูด เป็นเวลาหลายสัปดาห์แล้ว ครูบางคนไม่เห็นด้วยกับวิธีการที่ให้ผู้เรียนมุ่งฝึกฟัง-พูดก่อนแล้วจึงสอนอ่านเขียน โดยเว้นระยะการฟัง-พูด กับ การอ่านเขียนไว้นาน เพราะสิ่งที่น่ามาสอนเป็นสิ่งใหม่ ผู้เรียนย่อมไม่แน่ใจว่าเสียงที่ตนได้ยินถูกต้องหรือไม่ จึงพูดตามครูได้ยาก นอกจากนี้ผู้เรียนมักจะชินตอการเรียนโดยใช้หนังสือความคุไปควย ฉะนั้นผู้เรียนอาจจะเกิดความรู้สึกไม่ชอบวิธีการสอนแบบนี้และทำให้มีผลตอการเรียน

5. วิธีการสอนแบบฟัง-พูดเหมาะที่จะใช้สอนเด็กเล็ก เพราะมีนิสัยชอบเลียน ผู้อื่น ชอบแสดงออกและเรียนรู้โดยอาศัยการฝึก นอกจากนี้วิธีการสอนฟัง-พูดทั้งเหมาะสมควรในการสอนเด็กที่เรียนไม่ค่อยดีนัก

6. ครูที่จะสอนด้วยวิธีการฟัง-พูด จะต้องเป็นผู้ที่มีทักษะในภาษาที่จะสอนเป็นอย่างดี และต้องทำงานหนัก กล่าวคือ จะต้องเป็นผู้มีความสามารถในการออกเสียงภาษาต่างประเทชนันได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา ต้องมีความคล่องในการฝึกพูดปากเปล่าแก่นักเรียน และนำเอาสภาพการณ์ที่ปรากฏอยู่มาใช้ประกอบการเรียนการสอน และต้องเป็นผู้ที่เตรียมการสอนอย่างถี่ทุกชั่วโมงด้วย

ในระยะหลังสงครามโลกครั้งที่สองเป็นต้นมา วิธีการสอนแบบฟัง-พูด ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย ทุกคนที่เกี่ยวข้องในคานการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศต่างก็ยอมรับว่าวิธีสอนนี้เป็นวิธีที่ใหม่ลดีที่สุด ครูสอนภาษาต่างประเทศคงได้รับการชักชวนแลการอบรมให้หันมาใช้วิธีการสอนแบบฟัง-พูดในการสอน แต่เมื่อครูนำเอาไปปฏิบัติจริง ๆ ในห้องเรียนกลับปรากฏว่าผลที่ได้นั้นไม่เป็นดังที่คาดไว้ และพบข้อบกพร่องต่าง ๆ นอกจากนี้การศึกษาวิจัยต่าง ๆ ที่ได้นำไปก่ได้ชี้ให้เห็นว่า วิธีการสอนแบบนี้ไม่ได้ใหม่ลดีกว่าวิธีการที่ใช้อยู่เดิมมากนัก แต่กระนั้นก็มีใครผู้ใดคัดค้านและโจมตีวิธีการสอนแบบฟัง-พูดจนกระทั่งในปี 1957 โนม ชอมสกี (Noam Chomsky) ได้เผยแพร่ผลงานของเขาชื่อ Syntactic Structure ซึ่งอธิบายแนวความคิดเกี่ยวกับทฤษฎีทางภาษาศาสตร์

กล่าวถึงลักษณะโครงสร้างไวยากรณ์ทางภาษาคาทฤษฎี Transformational Generative Grammar ทำให้เกิดความเคลื่อนไหวในวงการภาษาศาสตร์ขึ้น

ต่อมาในปี 1965 เขาได้นำผลงานชื่อ, Aspects of the Theory of Syntax พิมพ์เผยแพร่อีกและในบทนำเขาได้ทาทาย Phrase Structure Grammar และค้นแนวความคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาของพวกนักจิตวิทยาพฤติกรรมศาสตร์ โดยกล่าวว่า การเรียนรู้ภาษามีใช้เรื่องของการวางเงื่อนไข การมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้าภายนอก และการสร้างสมมติ แต่เป็นขบวนการภายในซึ่งเขาเรียกว่าเป็น Creative Process หรือ Cognitive Activity และนี่เป็นจุดเริ่มต้นของแนวความคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบใหม่ขึ้น ซึ่งพยายามให้ผู้เรียนเรียนและคิด

จอห์น บี คาร์รอล¹² (John B. Carroll) กล่าวว่าปัจจุบันวิธีการสอนภาษาต่างประเทศที่ใช้กันอยู่มีอยู่ 2 แบบ คือ วิธีสอนแบบฟัง-พูด (The Audio-Lingual Habit Theory) และวิธีสอนแบบคอกนิตีฟ (The Cognitive Code-Learning Theory)

ในปี ค.ศ. 1968 เคนเนซ ดี แชสเตน และ แฟรงค์ เจ เวอร์ดโฮฟ¹³ (Kenneth D. Chastain and Frank J. Woerdehoff) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบวิธีการสอนภาษาต่างประเทศ 2 แบบ คือ วิธีสอนตามทฤษฎี Audio-Lingual Habit Theory และ Cognitive Code-Learning Theory

¹²John B. Carroll, "The Contribution of Psychological Theory and Educational Research to the Teaching of Foreign Languages," The Modern Language Journal, Vol. XLIX, No. 5 (May, 1965), 278.

¹³Kenneth D. Chastain and Frank J. Woerdehoff, "A Methodological Study Comparing the Audio-Lingual Habit Theory and the Cognitive Code Learning Theory," The Modern Language Journal, LII (May, 1968), 268 - 279.

วิธีสอนตามทฤษฎี Audio - Lingual Habit Theory มีลักษณะดังนี้คือ

1. ศึกษาและฝึกใช้ (Study and Manipulate) แบบโครงสร้างของภาษาตามครู
2. เสนอบทเรียนใหม่โดยวิธีอุปมาน (Inductive Presentation)
3. สอนโดยยึดหลักการรวมชาติของการเรียนภาษา คือ เริ่มจากฟัง พูด อ่าน และเขียน

วิธีสอนตามทฤษฎี Cognitive Code-Learning Theory มีลักษณะดังนี้

1. ใช้แบบฝึกหัดไวยากรณ์เพื่อสนองความเข้าใจทางไวยากรณ์แต่ละเรื่องแก่ผู้เรียน
2. สอนโดยวิธีอุปมาน (Deductive Explanation) คือ อธิบายกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ก่อนที่จะให้นักเรียนฝึกโครงสร้างต่าง ๆ
3. ฝึกทักษะทางภาษาทุกทักษะตั้งแต่เริ่มสอน (From the Beginning of the Course)

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองที่มหาวิทยาลัย Purdue โดยสอนภาษาสเปนกับนักเรียน 6 กลุ่ม โดยให้ 3 กลุ่มแรกได้รับการสอนด้วยวิธีสอนตามทฤษฎี Audio-Lingual Habit Theory และอีก 3 กลุ่มหลังได้รับการสอนด้วยวิธีสอนตามทฤษฎี Cognitive Code-Learning Theory

ผลของการวิจัยพบว่าการสอนภาษาต่างประเทศตามทฤษฎี Cognitive Code Learning Theory ได้ผลดีกว่าการสอนตามทฤษฎี Audio-Lingual Habit Theory กล่าวคือ นักเรียนมีความสามารถในการเข้าใจในการฟังและการอ่าน และในการเขียนสูงกว่า แต่ความสามารถในการพูดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ในที่สุด แซสเทน และ เวอร์คิโอโซ ได้สรุปว่า

1. การสอนโดยวิธีอุปมานใหม่ผลดีกว่าวิธีอุปมาน
2. การใช้วิธีการวิเคราะห์ (Analysis) ใหม่ผลดีกว่าวิธีการเทียบ-แทน (Analogy)

3. การฝึก (Drills) โดยเน้นความเข้าใจที่ว่าการใช้
Pattern Practice

4. การสอนโดยฝึกทักษะทางภาษาทุกทักษะไปด้วยกันคือการฝึกที่ละ
ทักษะตามหลักธรรมชาติ

จากประสบการณ์การสอนที่ผ่านมา ผู้วิจัยพบว่า การนำเอาวิธีการสอนแบบ
ฟัง-พูดไปใช้กับนักเรียนในระดับกลาง (Intermediate Level) ไม่ได้ผลดีนัก เพราะ
ผู้เรียนในระดับนี้มีความต้องการที่จะไต่รบบถึงเหตุผล และเข้าใจในสิ่งที่ตนกำลังเรียน
อย่างแท้จริง แต่วิธีการสอนแบบฟัง-พูดทำให้ผู้เรียน เรียนภาษาแบบนกแกวนกขุนทอง
เหมาะสำหรับใช้สอนเด็กเล็กมากกว่า¹⁴ นอกจากนี้วิธีการสอนแบบฟัง-พูดยังใหญ่เกินไป
โคเรียนแบบโครงสร้างทางอย่างไม่สัมพันธ์กัน มิได้เชื่อมโยงให้เห็นความสัมพันธ์ของโครง
สร้างกับสภาพการณ์ที่เป็นจริงในคานคาง ๆ ดังนั้นผู้เรียนจึงไม่สามารถนำโครงสร้างที่
โคเรียนแล้วไปใช้ในเนื้อความ (Context) อื่นที่นอกเหนือจากรูปแบบที่ตนได้รับการฝึก
และยังไม่สามารถที่จะนำไปเชื่อมโยงให้สัมพันธ์กันในสถานการณ์ต่าง ๆ โคเรียนเหมาะสม
และถูกต้อง ฉะนั้นผู้วิจัยจึงสนใจและใคร่ศึกษาหลักการของทฤษฎีคอกนิตี้ฟ รวมทั้งการสร้าง
แบบฝึกหัดที่จะนำไปใช้ในการดำเนินการสอนให้ตรงตามหลักการของทฤษฎีคอกนิตี้ฟ ทั้งนี้
เพราะวิธีการสอนตามทฤษฎีคอกนิตี้ฟดำเนินไปก็ค้องอาศัยแบบฝึกหัดเป็นเครื่องมือในการ
เรียน การสอน ดังที่ชสแตน และ เวอร์คิโอฟ¹⁵ กล่าวถึงลักษณะของหนึ่งของทฤษฎี
Cognitive Code - Learning Theory ว่า

... the cognitive code - learning approach is charac-
terised by (1) the use of exercises designed to teach
grammatical understanding of the concepts being
introduced,.....

¹⁴Rivers, op.cit., p.48.

¹⁵Chastain and Woerdehoff, op.cit., p.269.

ความมุ่งหมายทั่วไป

การวิจัยนี้เพื่อศึกษาความเป็นมาและหลักการของทฤษฎีคอกนิตีฟ (Cognitive Code-Learning Theory) และวิธีการสร้างแบบฝึกหัดแบบต่าง ๆ ตามหลักทฤษฎีคอกนิตีฟ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดทำแบบฝึกหัดโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่

ความมุ่งหมายเฉพาะ

1. เพื่อศึกษาความเป็นมาและหลักการของทฤษฎีคอกนิตีฟ (Cognitive Code-Learning Theory) เปรียบเทียบกับทฤษฎีการสอนแบบฟัง-พูด (Audio-Lingual Habit Theory)
2. เพื่อศึกษาวิธีการสร้างแบบฝึกหัดแบบต่าง ๆ ตามหลักการของทฤษฎีคอกนิตีฟจัดทำแบบฝึกหัดโครงสร้างไวยากรณ์แบบคอกนิตีฟสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่ โดยเลือกเฉพาะโครงสร้างไวยากรณ์ที่เป็นปัญหา
3. เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษแบบคอกนิตีฟโดยเปรียบเทียบกับแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นตามหลักการสอนแบบฟัง-พูด

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

ผู้วิจัยคาดว่าประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัยครั้งนี้มีดังนี้คือ

1. จะทำให้ทราบถึงหลักการของทฤษฎีคอกนิตีฟ และวิธีการสอน รวมทั้งแนวการสร้างแบบฝึกหัดแบบต่าง ๆ ตามหลักการของทฤษฎีคอกนิตีฟ
2. จะเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกหัดโครงสร้างไวยากรณ์แบบคอกนิตีฟในหัวข้อไวยากรณ์อังกฤษอื่น ๆ ต่อไป
3. จะได้ทราบถึงผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้แบบฝึกหัดแบบคอกนิตีฟ กับกลุ่มที่ใช้แบบฝึกหัดตามแนวการสอนแบบฟัง-พูด

4. ครูสามารถนำแบบฝึกหัดโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษแบบคอกนิตี้ไปใช้ในการสอนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษแก่นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่ได้

5. เป็นแนวทางแก่ครูสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่จะได้ทราบพื้นฐานและโครงสร้างไวยากรณ์ที่เป็นปัญหาของนักเรียน รวมทั้งแนวทางที่จะนำไปแก้ไข

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยนี้มุ่งที่จะศึกษาถึงหลักการของทฤษฎีคอกนิตี้ วิธีสร้างแบบฝึกหัดตามหลักการของทฤษฎีคอกนิตี้ และหาประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษที่สร้างขึ้นตามหลักการของทฤษฎีนี้ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่ ทั้งนี้โดย

ก. ศึกษาความก้าวหน้าของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ผ่านการใช้แบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นแล้ว

ข. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้แบบฝึกหัดคอกนิตี้กับกลุ่มที่ใช้แบบฝึกหัดตามแนวการสอนแบบฟัง-พูด

2. กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้ สุ่มมาจากนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่ โรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร ในปีการศึกษา 2518 มีทั้งโรงเรียนชาย โรงเรียนหญิง และโรงเรียนสหศึกษา

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ

3.1 แบบทดสอบมาตรฐาน "Form A" ของหน่วยศึกษานิเทศก์ แผนกภาษาอังกฤษ กรมสามัญศึกษา¹⁶ เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ (Multiple Choice) มีจำนวน 100 ข้อ

¹⁶หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา, ข้อสอบแบบมาตรฐานวิชาภาษาอังกฤษ Form A ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา, 2517).

3.2 แบบทดสอบซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง 3 ฉบับ

3.2.1 ฉบับที่ 1 มีจำนวน 50 ข้อ ใช้เวลาในการทดสอบ 50 นาที ใช้สำหรับทดสอบก่อนการทดลองสอน

3.2.2 ฉบับที่ 2 ก มีจำนวน 50 ข้อ มีลักษณะคล้ายกับชุดที่ 1 ใช้เวลาในการทดสอบ 50 นาที ใช้สำหรับทำการทดสอบภายหลังการทดลองสอน

3.2.3 ฉบับที่ 2 ข มีจำนวน 80 ข้อ คัดเลือกมาจากแบบฝึกหัดทั้ง 2 แบบ แบบละ 40 ข้อ ใช้เวลา 80 นาที ใช้สำหรับทำการทดสอบภายหลังการทดลองสอนและทดสอบต่อจากชุดที่สอง

แบบทดสอบทั้งสามฉบับนี้ เป็นแบบสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ (Multiple Choice Test) เลือกเฉพาะโครงสร้างไวยากรณ์ที่นำไปสร้างแบบฝึกหัดมาสร้างแบบทดสอบ

3.3 แบบฝึกหัดโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ 2 แบบ คือ แบบฝึกหัดแบบคอกนิตีฟและแบบฝึกหัดตามหลักการสอนแบบฟัง-พูด โดยเลือกเฉพาะโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษที่พบว่าเป็นปัญหามากที่สุด 4 หัวข้อ

4. กำหนดเวลาการเรียนการสอนเพื่อทดลองใช้แบบฝึกหัด กลุ่มละ 20 ชั่วโมง

สมมุติฐานในการวิจัย

ผู้วิจัยคาดว่า

1. กลุ่มตัวอย่างที่ได้ผ่านการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดแบบคอกนิตีฟจะต้องมีความก้าวหน้าขึ้นมากกว่าก่อนการเรียนการสอน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ได้ผ่านการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดแบบคอกนิตีฟจะต้องเป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้ผ่านการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดตามหลักการสอนแบบฟัง-พูด

ความจำกัดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้อาจไม่ครอบคลุมเหตุผลเท่าที่ควร เนื่องจาก

1. ช่วงเวลาที่ผู้วิจัยนำแบบฝึกหัดไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างเป็นช่วงเวลาที่ใกล้สอบปลายปี จึงทำให้การเข้าเรียนของนักเรียนไม่สม่ำเสมอ โดยเฉพาะกลุ่มที่ใช้แบบฝึกหัดแบบคอนิทีฟ นักเรียนบางคนมีความจำเป็นต้องเข้าสอบวิชาอื่น และต้องทำการค้นคว้าเพื่อทำรายงานของวิชาอื่น ๆ ด้วย
2. จำนวนประชากรในการทดลองใช้แบบฝึกหัดสุ่มมาได้ชนและประมาณ 35 คน จึงนับว่ามีจำนวนน้อยเกินไป อาจจะทำให้ผลการวิจัยคลาดเคลื่อนไปบ้าง
3. กลุ่มตัวอย่างในการทดลองแบบฝึกหัดเมื่อสุ่มมาครั้งแรกทั้งสองกลุ่มมีจำนวนใกล้เคียงกัน แต่เนื่องจากสาเหตุดังกล่าวข้างต้น จำนวนนักเรียนในกลุ่มที่ใช้แบบฝึกหัดแบบคอนิทีฟจึงลดลงมาก
4. ระยะเวลาในการเรียนการสอนจำกัดมากเพราะเป็นช่วงใกล้สอบปลายปี ฉะนั้นการเรียนการสอนจึงดำเนินไปได้ไม่สมบูรณ์เท่าที่ควร
5. เนื่องจากระยะเวลาไม่อำนวย ผู้วิจัยจึงไม่สามารถนำหัวข้อโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษทุกหัวข้อมาสร้างแบบฝึกหัดได้ จึงต้องเลือกเฉพาะหัวข้อ โครงสร้างไวยากรณ์ที่เป็นปัญหามากที่สุดมา 4 หัวข้อเท่านั้น

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นลำดับขั้นดังนี้

1. ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบ Form A ของหน่วยศึกษานิเทศก์ แผนกภาษาอังกฤษ กรมสามัญศึกษา มาทดสอบพื้นความรู้ทางโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ และโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษที่เป็นปัญหาของนักเรียนที่เพิ่งสำเร็จมัธยมศึกษาปีที่สามและกำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่
4. ศึกษาความเป็นมาและหลักการของทฤษฎีคอนิทีฟ และวิธีการสร้างแบบฝึกหัดแบบต่าง ๆ ตามหลักการของทฤษฎีคอนิทีฟ

3. ศึกษาหลักสูตร ปี 2503 และ 2518 ประมวลการสอนและแบบเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้อยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่ และคัดเลือกหัวข้อโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษที่เป็นปัญหาสำคัญมาสี่หัวข้อ เพื่อนำมาสร้างแบบฝึกหัดโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษแบบคอกันที่สี่ และแบบตามหลักการสอนฟัง-พูด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่

4. สร้างแบบทดสอบ 3 ชุด เพื่อใช้ก่อนและหลังการทดลองสอน โดยยึดเนื้อหาตามแบบฝึกหัด

5. เลือกกลุ่มตัวอย่างเพื่อทำการทดลองใช้แบบฝึกหัดที่สร้างขึ้น

6. นำแบบฝึกหัดโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษทั้ง 2 ชุด ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม เพื่อเปรียบเทียบคุณลักษณะของการเรียนของนักเรียนที่ใช้แบบฝึกหัดต่างประเภทกันแล้วทดสอบ

7. นำผลที่ได้จากการทดสอบภายหลังการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกหัด 2 ประเภท มาวิเคราะห์โดยใช้ T - Test

8. สรุปผลการวิจัยและเสนอแนะ

ข้อตกลงเบื้องต้น

ผู้วิจัยมีข้อตกลงเบื้องต้นสำหรับการวิจัยในครั้งนี้คือ

1. แบบทดสอบต่าง ๆ ที่ใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ ใช้วัดความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษได้ครบตามเนื้อหาที่ต้องการ และเป็นแบบทดสอบที่มีความเชื่อถือได้

2. แบบทดสอบและแบบฝึกหัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความง่ายในคำค้นศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์และเนื้อเรื่องเหมาะสมกับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่สี่

3. ปัญหาทางโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษที่ค้นพบจากการวิจัยครั้งนี้ ถือเป็นตัวแทนของปัญหาของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่สี่ ซึ่งจะนำมาคัดเลือกเฉพาะปัญหาที่สำคัญสำหรับสร้างเป็นแบบฝึกหัดทั้ง 2 แบบ

4. ผู้วิจัยถือว่าหัวข้อโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษอื่น ๆ ที่มีได้เจาะจงนำมาสร้างเป็นแบบฝึกหัดและแบบทดสอบ แต่ได้ปรากฏอยู่ในแบบฝึกหัดและแบบทดสอบ เป็นเรื่อง

ที่นักเรียนเรียนรู้แล้วและไม่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียน

5. การทดสอบ การตรวจสอบ และการดำเนินการเรียนการสอนเชื่อถือได้ เพราะผู้วิจัยดำเนินการด้วยตนเองทั้งสิ้น

6. ภาษาที่ใช้ในแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นทั้งสองแบบถูกต้องทุกประการ เพราะได้รับการตรวจทานจากเจ้าของภาษาเป็นอย่างดีแล้ว

คำจำกัดความ

นักเรียน หมายถึง ผู้ที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่ ในปีการศึกษา 2518

แบบทดสอบมาตรฐาน หมายถึง แบบทดสอบความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ "Form A" เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ ของหน่วยศึกษานิเทศก์ แผนกภาษาอังกฤษ กรมสามัญศึกษา ซึ่งทางกรมได้จัดทำขึ้นถูกต้องตามวิธีการ ใช้เป็นแบบทดสอบมาตรฐานวัดความรู้ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของผู้ที่สำเร็จมัธยมศึกษาปีที่สาม

แบบทดสอบ หมายถึง แบบทดสอบความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษเฉพาะเรื่องที่น่ามาสร้างแบบฝึกหัด. เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ ใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย

แบบฝึกหัด หมายถึง การรวบรวมเอาปัญหา ตัวอย่างต่าง ๆ แบบฝึกหัดย่อย ข้อความ มาจัดลำดับ ประกอบกันขึ้นเพื่อนำไปใช้ในการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ที่ต้องการ แบ่งเป็น 2 แบบคือ :

-แบบฝึกหัดแบบ A1 หมายถึง แบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นตามหลักการสอนแบบฟัง-พูด โดยนำเอาข้อความ บทฝึก คำวางเทียบแทน แบบฝึกหัดย่อยและบทสนทนา มาเรียบเรียง จัดลำดับประกอบขึ้นเป็นแบบฝึกหัด เพื่อนำไปใช้ในการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ที่ต้องการ

- แบบฝึกหัดแบบ Cn หมายถึง แบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นตามหลักของทฤษฎีคอกนิตีฟ โดยนำเอาข้อความ แบบฝึกหัดย่อยต่าง ๆ และบทสนทนา มาเรียบเรียงจัดลำดับประกอบขึ้นเป็นแบบฝึกหัด เพื่อนำไปใช้ในการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ที่ต้องการ

แบบฝึกหัดย่อย หมายถึง ส่วนประกอบส่วนหนึ่งของแบบฝึกหัด ซึ่งใช้สำหรับฝึกโครงสร้างไวยากรณ์ มีลักษณะที่ต่างออกไปจากบทฝึก และมุ่งให้ผู้เรียนฝึกทักษะเขียน เช่น การเติมคำในช่องว่างในประโยคต่าง ๆ การเปลี่ยนรูปประโยคใหม่ การเขียนอธิบายรูป เป็นต้น

บทฝึก หมายถึง ส่วนประกอบแบบฝึกหัดส่วนหนึ่งซึ่งใช้สำหรับฝึกโครงสร้างไวยากรณ์ควบคู่ไปกับการ

กลุ่ม A1	หมายถึง	กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดแบบ A1
กลุ่ม Cn	หมายถึง	กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดแบบ Cn

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย